भीमसेनस्तु सक्रोधः प्रोवाचेदं वचस्तदा । वयं भीष्मस्य दास्यामः प्रेतकार्य्यञ्च फाल्गुन ।
सोमदत्तस्य नृपतेर्भूरिश्रवस एव च । बाह्लीकस्य च राजर्षेर्द्रोणस्य च महात्मनः ।
अन्येषाञ्चैव सर्व्वेषां कुन्ती कर्णाय दास्यति । श्राद्धानि पुरुषव्याघ्र मा प्रादात् कौरवो नृपः ।
इति मे वर्त्तते बुद्धिर्मा नो नन्दन्तु शत्रवः । कष्टात् कष्टतरं यान्तु सर्व्वे दुर्य्योधनादयः ।
यैरियं पृथिवी कृत्स्ना घातिता कुलपांसनैः । कुतस्त्वमसि विस्मृत्य वैरं द्वादशवार्षिकं । १९६
अज्ञातवासं गहनं द्रौपदी शोकवर्द्धनं । क्व तदा धृतराष्ट्रस्य स्नेहोऽस्मानभवत्तदा ।
कृष्णाजिनोपसंवीतो हृताभरणभूषणः । सार्द्धं पाञ्चालपुत्र्या त्वं राजानमुपजग्मिवान् ।
क्व तदा द्रोणभीष्मौ तौ सोमदत्तोऽपि वा भवेत् । यत्र त्रयोदशसमा वने वन्येन जीवथ ।
न तदा त्वां पिता ज्येष्ठः पितृत्वेनाभिवीक्ष्यते । किन्त्वेतद्विस्मृतं पार्थ यदेष कुलपांसनः ।
दुर्ब्बुद्धिर्व्विदुरं प्राह द्यूते किं जितमित्युत । तमेवंवादिनं राजा कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः । १९०
उवाच वचनं धीमान् जोषमास्वेति भर्त्सयन् ।

इति श्रीमहाभारते आश्रमवासिके पर्व्वणि आश्रमवासपर्व्वणि एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

॥ अर्ज्जुन उवाच ॥ भीम ज्येष्ठो गुरुर्मे त्वं माऽतोऽन्यदकुमुत्सहे । धृतराष्ट्रस्तु राजर्षिः सर्व्वथा मानमर्हति ।
न स्मरन्त्यपराद्धानि स्मरन्ति सुकृतान्यपि । असंभिन्नार्य्यमर्य्यादाः साधवः पुरुषोत्तमाः ।
इति तस्य वचः श्रुत्वा फाल्गुनस्य महात्मनः । विदुरं प्राह धर्म्मात्मा कुन्तीपुत्रो युधिष्ठिरः ।
इदं मद्वचनात् क्षत्तः कौरवं ब्रूहि पार्थिवं । यावदिच्छति पुत्राणां श्राद्धं तावद्ददाम्यहं । १९५
भीष्मादीनाञ्च सर्व्वेषां सुहृदामाप्तकारिणां । मम कोशादिति विभो मा भूद्भीमः सुदुर्म्मनाः ।

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ इत्युक्त्वा धर्म्मराजस्तमर्ज्जुनं प्रत्यपूजयत् । भीमसेनः कटाक्षेण वीक्षाञ्चक्रे धनञ्जयं ।
ततः स विदुरं धीमान् वाक्यमाह युधिष्ठिरः । भीमसेने न कोपं स नृपतिः कर्त्तुमर्हति ।
परिक्लिष्टो हि भीमोऽयं हिमवृष्ट्यातपादिभिः । दुःखैर्व्वहुविधैर्धीमानरण्ये विदितं तव ।
किन्तु मद्वचनाद्ब्रूहि राजानं भरतर्षभ । यद्यदिच्छसि यावच्च गृह्यतां मद्गृहादिति । १९०
यन्मात्सर्य्यमयं भीमः करोति मृगदुःखितः । न तन्मनसि कर्त्तव्यमिति वाच्यः स पार्थिवः ।
यन्ममास्ति धनं किञ्चिदर्ज्जुनस्य च वेश्मनि । तस्य स्वामी महाराज इति वाच्यः स पार्थिवः ।
ददातु राजा विप्रेभ्यो यथेष्टं क्रियतां व्ययं । पुत्राणां सुहृदाञ्चैव गच्छत्वानृण्यमद्य सः ।
ददाम्यपि शरीरं मे तवायत्तं जनाधिप । धनानि चेति विद्धि त्वं न मे तत्रास्ति संशयः ।

इति श्रीमहाभारते आश्रमवासिके पर्व्वणि आश्रमवासपर्व्वणि द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एवमुक्तस्तु राजा स विदुरो बुद्धिमत्तमः । धृतराष्ट्रमुपेत्यैवं वाक्यमाह महार्थवत् । १९५
उक्तो युधिष्ठिरो राजा भवद्वचनमादितः । स च संस्मृत्य वाक्यन्ते प्रशशंस महाद्युतिः ।
बीभत्सुश्च महातेजा निवेदयति ते गृहान् । वसु तस्य गृहे तच्च प्राणानपि च केवलान् ।